

קולנוע

חדר

חובה לראות:

תל-אביב: בירד, צא וראה, החנינה של באבס, בוקר טוב וייזנאם, קפה בנדר, כפר קטן שלי, מסע לקיתרה, הנסיכה הקסומה, קין אצל סבא, ליידי איב.

ירושלים: קפה בנדר, הנסיכה הקסומה, החנינה של באבס, כפר קטן שלי, הקומיסארי, צא וראה, בנגל המילחמה ההיא.

חיפה: בירד, הנסיכה הקסומה, בוקר טוב וייזנאם, הקומיסארי.

תל-אביב

**** **בירד** (תכלת, ארצות-הברית, מוצג גם באורלי חיפה) — ביגראפיה של אחד מענקי הג'אז בכל הזמנים, הסקסופוניסט צ'ארלי פרקר, מבוימת בהבנה וברגישות על-ידי קלינט איסטווד ומשוחקת להפליא על-ידי פורסט ויטאקר. מומלץ לאהבי ג'אז.

**** **צא וראה** (אורלי, ברית-המועצות, מוצג גם בירושלים) — מסה מטילת אימים על

דיאן ונורה ופורסט ויטאקר ב"בירד" כל הכבוד לאיסטווד

וועות המילחמה בכיילורוסיה. אחת התמונות המהירות והמפחידות ביותר של פני הנאצים ומעשיהם בקולנוע העולמי. ביים אלם קלימוב. **** **החנינה של באבס** (נורדון, דומרק, מוצג גם בירושלים) — הארוחה המפורטת ביותר שנראתה על הבר כתודה על גמילות חסדים. גבריאל אכסל מייטיב לצייר אוויר רה של כפר קטן הנופל בקיסמה של הצרפנות דרך הבטן.

**** **קין אצל סבא** (מוסיאון, סאיאון) — הו השיאו השיאן מגיש פרסקה מחוה הולדתו על יחסים אנושיים כלי הרבה מילים.

**** **ליידי איב** (תמוז, ארצות-הברית) — פרסטון סטרג'ס, התגלית הניצחית של הקולנוע האמריקאי, מוכיח מה אפשר היה לעשות בקולנוע, כשהיה אסור עדיין להראות שני זוגות של פחות רגליים מתחת לסדין אחד.

**** **קפה בנדר** (דיונון 1, גרמניה, מרי צג גם בירושלים וברמת גן) — פנטזיה מרגינה על באוואריה בריאת-בישר המגיעה ללב מידבר אמריקאי וקושרת קשר מופלא עם כושיית בעלת מוטל ועם הדיירים בו. פרסי ארלון מנצל במלואו את הפוטנציאל של מאריאנה סגנרכט.

**** **מירדף הצוות** (שחף, ארצות-הברית, רוח, מוצג גם בירושלים ובחיפה) — רוברט דה נירו יוצא ללכוד מנהל-חשבונות שגנב מן המאפי יה כדי להביא אותו לדין, וצ'ארלס גרודין מנסה לשכנע אותו בטובות שלא כדאי. קומדיית מתח משעשעת עם שני כוכבים מזהירים.

**** **דוריט הקטנה** (לב, בריטניה) — שש שעות של צ'ארלס דיקנס, לפי מיטב האיכות של הטלוויזיה הבריטית, עם אלק גינס, דרק ג'אקובי, סיריל קיווק ועוד. מיפגן נאה של יכולת מישחק וחגיגה לאהבי התרבות הבריטית.

**** **יום שני הסוער** (לב, בריטניה, מוצג גם בחיפה ובראשווילציון) — סטינג עוצר פליי שה של הון אמריקאי מפוקפק לעיר ניוקאסל, בסרט-פעולה עשוי היטב של מייק פיגיס, שבו מופיעים גם מלאני גריפית וטומי לי ג'ונס.

ירושלים

**** **הקלות הבלתי-נסבלת של הקי יום** (מיטשל, ארצות-הברית, מוצג גם בבאר-שבע) — זה לא הספר של מילן קונדרה, אבל זו אירוטיקה נהדרת עם שלישיית שחקנים מובילה: דניאל ריי לוואיס עושה עיניים ללנה אולין הברגי מניתלשעבר ולוולייט בינוש הצרפתייה.

עדנה פינרו

שתיים

רועשות כמאה

עסקים גדולים (רביחן, תל-אביב, ארצות-הברית) — חגיגה לחסידי ה"קומדיה האמריקאית ההמונית, הצעקנית והמעצבנת. שתי הכוכבות בט מידלר ולילי טומלין, הן רב-אמציות ב'אנר זה והן בהחלט לא מאכזבות. מידלר העגלגלה וטומלין הצנומה הן תאומות לא-זהות או למחות כך הן חושבות, ואם לא די בכך, הן פעמיים תאומות: פעם בעיר הגדולה, מרשות של עיסקי מיליונים, ופעם בכפר הקטן, מפיחות רוח-חיים בקהילת-המועלים במיפעל צנוע העומד שם לפני סנירה.

האחריות לסנירת המיפעל הנמנע בכפר רובצת כמובן על המיליונרים מן העיר והתאומות הכפריות נטעות העידה לעשות משהו בנידון, מבלי לדעת כמובן שיערכו להתמודד שם עם שתי תאומות שהן העתק מדויק של עצמן.

כל זה נודף ריח של קומדיית סעויות נוסח פלאוטוס הרומי ושייקספיר, שרוקנו מכל דבר אחר הוץ מרוח השטות שהיתה בהם. כל תעלול מתבשר עושה לפני שהוא מגיע, כל מיפגש וטעות בויהו צפויים מראש.

מידלר וטומלין מרסות בכל העוצמה על מיתרי האישיות הציבורית שלהן ואילו הבימאי ג'ים אברמס, שהיה שותף עם האחים צוקר לקומדיית סטורמות כמו טיטה נעימה וסודי בחולט, עושה בדיקום מה שעשה איתם, אבל במידה הרבה יותר קטנה של הצלחה.

לילי טומלין ובט מידלר - הצעקנות חוגגות

העיקרון של סרטים אלה היה השימוש בקלישאות קולנועיות והגזמתן עד כדי גיחוך משעשע. כל מי שזיהה את המקור הת' לגל מנחוק.

אברמס נוקט באותה השיטה, אלא שהוא משרך רגליו הרבה מאחורי המקורות ששימשו לו השראה. אולי חסר היה לו במיקרה זה ההיזון החוזר עם שני שותפיו האחרים, כדי שיעפיל לאותו המישור האבסורדי שהיה סימן-היכר שלהם בעבר.

מאניפולציה

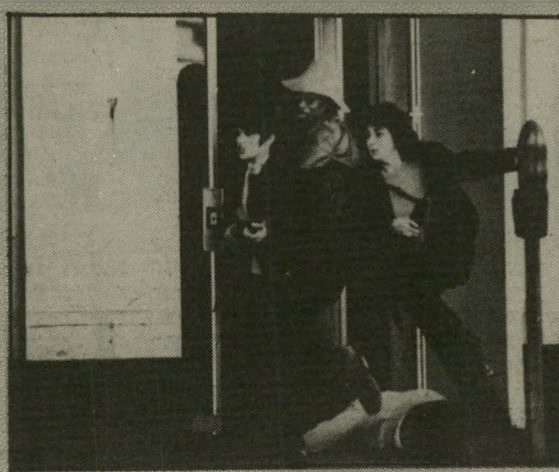
מיסכנה

פאטי הרסט (טיילת, תל-אביב, ארצות-הברית) — מבימאי רציני כמו מל שראדר מותר היה לצפות ליותר מה. שראדר, שכתב סרטיים לנהג מונית ולשור האועם של מרסין סקורסיה, שביים בעצמו את מישימה ואת אמריקן גיטלו, הידרדד הפעם למה שנראה כמו סרט-שרות חסר-השראה וחסר-מטיבציה.

כאשר יורשת של איספריית-עיתונות אמריקאית נחטפה על-ידי קבוצת-סטרוד בשם צבא השיתור הסימביוזי. כאשר מישפחתו לא שילמה את המכר שנודע עברה, היא צורמה לקבוצה כחיל מן השורה, שזהה שם תקומה ארוכה עד אשר הצליחו אנשי-החוק לשאדדה, ועם שיתרוה היא הועמדה לדין על שיתוף-הפעולה שלה בכמה מן המבצעים של הקבוצה. בכמה מיבצעים כאלה היא גם נלמדה, ואולם סענה כי אולצה לעשות זאת על-ידי שוביה. בסופו של דבר, שורורה מחוסר-הכוחות.

שראדר מאמץ במדוע את הגרסה של הרסט, מהתחלה ועד הסוף, אולם הוא עושה זאת בדרך שישחית ופשטנית ביותר. פאטי היא קורבן חסר-יעש. שוביה הם אוסף מופרעים, מגוחכים ומסוכנים. כל ההיבט הפוליטי, שאיפשר קיום ופעולה של קבוצה כזאת באותם הימים, איט בא כלל לידי ביטוי, ואין אף דמות אחת בכל הסרט, מתחילתו ועד סופו, שראויה לתשומת לב, ולוא חולפת ביותר.

נטשה ריצרדסון ב"פאטי הרסט" - אכזבה גדולה

כדי שאיש לא יחשוד שהוא אינו יודע מה הוא עושה, שם שראדר, לקראת סוף הסרט, מישפט מאיר-עיניים בני אחת הדמויות: "אם פאטי היתה, בגלל היותה בת למישפחת הרסט, קורבן לתיקשורת, שעשתה מטעמים מכל הפרשה, היא תחזיר מנה אחת אפיים, כאשר שתמש באותה התיקשורת כדי להפוך את התמונה." ועל גבו של מי נערך כל המישחק הזה בין היורשת חסרת-האונים ואמצעיה-התיקשורתית על גבו של הקהל כמובן.

הריקנות

שבבוקוב

תשוקתה הבודדה של גודית (הזן לצמן, תל-אביב, בריטניה) — סרט ממוחזר, לכל הדיעות. מעבר לזה, קשה למצוא מחמאות לזכותו. כל המעורבים בעשייה הם בהחלט אנשים מכובדים, אבל כל מה שהם עושים בסרט הזה הוא שדף ושדף עד לעייפה.

גודית הון היא בתולה דאבלטאית מזדקנת, שכל חייה טיפלה בודדה הצדקת, האכסננדית והמשוגעת. כשהלכה הודיה לעולמה, היא השאירה את גודית כמעט ללא פרוטה, וזו נאלצה להתגורר באכסניות חרות, וללמד יונקות לפרוט בפנתר לפרנסתה, למרות שאין לה שום כישרון לכך. כאשר גוברת הבדידות ועולה על גדותיה, היא מטביעה את יגונה, בסתר חדרה, בבקבוק, שהיא מחטלת אל תוך הלילה.

באחת האכסניות הללו, היא פוגשת את אחיה של בעלת-הבית, גבר עב-יבשר ומחוספס, שהזו לדאבלין אחרי שהות של 30 שנה בניו-יורק. היא מבקשת להאמין שהוא מעוניין בה. הוא משלה את עצמו שהיא תמסור לידיו את המון הדרוש לפתיחת המבורגריה אמריקאית בבית אירלנד, שניהם שוגים כמובן באשליה. ובכל זאת, שניהם אנשים טובים ומשהו יכול היה עוד לצאת מזה, אלמלא הבן השמן והמועיל של בעלת-הבית המסכסך, זורע רעל ומקלקל הכל.

הבימאי ג'ק קלייסון נטל את הסיפור הנוגה הזה, המבוסס על רומאן של בריאן מור, והוביל אותו דרך כל המיכשלות האפ-שריות. אין תכטיס מלודרמאטי אחד שנחטך מן הצופים

מאגי סמית ובוב הוסקינס - כישרונות מבזבזים

במהלך הסרט הזה. מאגי סמית ובוב הוסקינס, שניהם שחקנים בעלי שיעור קומה שהיו צריכים, מן הסתם, להתגבר על כל מהמורה, נופלים במח של דמויות חסרות כל עניין. על שאר הדמויות, אין בכלל מה לדבר.

דאבלין מספקת את האפרוריות הקודרת היאה לסיפור מן הסוג הזה, והמאניה הדתית המיוחדת של האירים הקאתולים מסבירה אולי את המוסר המחניק שבו גדלה גודית מאז ילי דותה, מוסר שבשמו מאמללים את המאמינים וגם את הצופים.